

Mièrchamps 27 mei 2007

Het moment van de dag lag bij deze tocht spijtig genoeg al in Diepenbeek toen we slechts 10 minuten van huis waren. Filip en Kris hadden hun eigen fiets bij, gemonteerd op een bagagedrager op het dak van de auto. Die kwam om nog onbekende redenen ineens los en belandde op het linker rijvak. Als bij wonder is de bagagedrager in één ruk losgekomen, opgetild door de wind en perfect, zonder om te vallen op de rijbaan beland. De fietsen stonden nog perfect recht in de beugels en belangrijker nog, er werd verder niemand gewond. Dit had véél erger kunnen aflopen, maar het geluk stond blijkbaar aan onze zijde.

Met enig tijdverlies hebben we nadien de rit naar Mièrchamps toch nog verder gezet, waar we omstreeks 13:15u aan onze mountainbike-tocht konden beginnen. Het was de bedoeling om vlotjes, met zo weinig mogelijk energie-verlies tot aan de Ourthe te rijden voor het echte werk. Dat was natuurlijk weer geen rekening gehouden met de omgeving, niets is er vlak en bovendien rijden we al vrij snel verlopen (zie kaart, punt A). Hierbij kreeg het vertrouwen in de gids, ondergetekende, meteen een knauw en dat zou later alleen maar erger worden.

Vóór het de afdaling naar de vallei van de Ourthe beginnen, krijgen we nog een mooi smal pad, grotendeels afdaling, voor de wielen geschoven (zie kaart, punt B). Bij de eigenlijke afdaling scheuren we echter de verkeerde richting uit en belanden we uiteindelijk in een dichtbegroeide brousse (zie kaart, punt C). Oriëntatie nul en fietsen kan je er nog veel minder. De enige oplossing is afdalen tot aan de Ourthe. Dat neemt meer dan een half uur in beslag en tot overmaat van ramp blijken we helemaal niet aan de Ourthe uit te komen maar aan een zijriviertje. Ook hier nog steeds geen pad, maar we gaan er van uit dat we uiteindelijk wel aan de Ourthe moeten uitkomen als we stroomafwaarts volgen. Die padvindernuchterheid blijkt ook waar te zijn. Aan de Ourthe bekennen we een eerste teken van beschaving, een houten bruggetje, hier moet een pad liggen. Een pad is het inderdaad wel, maar zo steil dat ook hier het mountainbiken nog even moet wachten. Behalve het feit dat Joep nog bijna de Ourthe in trottert, is het hier vooral afzien en de fiets voor je uit proberen te stoten, tot aan de beloning : de belvédère of het uitzichtspunt op één van de grote meanders van de Ourthe. Nadien kunnen we tussendoor tot al een beetje fietsen, maar vaak moeten we nog afstappen omdat het te steil en glibberig is. Tenslotte vinden we toch een mooi pad dat ons al rijdend en zwoegend terug uit het dal hijst.

Ondertussen is het al zo laat, dat we noodgedwongen van de geplande route moeten afwijken en een shortcut naar Ortho nemen, waar we passeren langs "Café des Sports" (zie kaart, punt D). Tegen de geplogenheden van de groep in - we zijn in de voorbije jaren nog nooit gestopt aan een café! -, houden we daar halt voor een energieshot Ciney Blond genaamd. Met nieuwe kracht peddelen we verder richting thuisbasis Mièrchamps. Het gaat aanvankelijk zo vlot, dat we nog een klein lus extra doen waardoor we toch nog een klein deel van de originele route terug op kunnen pikken. Na een stevige afdaling baggeren we door een beekje (zie kaart, punt E), een ideaal punt voor spectaculaire foto's. Deze doorsteek brengt ons terug in Cens, waarna we de laatste kilometers via de weg afhaspelen. Die zijn voornamelijk dalend, met hier en daar een kleine helling, maar ik (Igor) hier toch tot 2 maal toe van de fiets. De Ciney is bij mij in de benen geslagen waardoor ik zwalpend achteraan de groep bij Brandsport arriveer. De volgende keer mag dat cafeetje voor mij overgeslagen worden...

Igor